

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa J.E.N.
przeciwko Urzędowi Miasta W. w W.
o wynagrodzenie za gotowość do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 16 maja 2019 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt III APa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Pozwem z 18 czerwca 2015 r. J.N. (powódka) wniosła o zasądzenie od Urzędu m. W. w W. (pozwany) kwoty 158.660,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę wraz z ustawowymi odsetkami. Ostatecznie żądanie pozwu zostało sprecyzowane pismem z 30 czerwca 2016 r., którym powódka zażądała zasądzenia kwoty 167.777,09 zł.

Wyrokiem z 16 września 2016r., XXI P [...] Sąd Okręgowy w W. uwzględnił powództwo w części, w zakresie roszczeń nieprzedawnionych. W wyniku apelacji pozwanego wyrokiem z 12 grudnia 2017 r., III APa [...] Sąd Apelacyjny w [...].

zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że oddalił powództwo i rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniosła powódka, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance potrzeby wykładni przepisów prawa, a mianowicie, czy wystąpienie przez pracownika z pozwem przeciwko pracodawcy o ustalenie istnienia stosunku pracy stanowi manifestację gotowości do wykonywania pracy w rozumieniu art. 81 § 1 k.p. oraz czy manifestację taką stanowi złożenie w trakcie istnienia stosunku pracy opartego o ten przepis pozwu o zapłatę. Powódka podniosła ponadto, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na nieuprawnione rozszerzenie przez Sąd Apelacyjny występującej w art. 81 § 1 k.p. przesłanki gotowości do wykonywania pracy o przymiot stałości lub permanentności owej gotowości.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódki pozwany wniosł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy już wielokrotnie wyrażał pogląd, iż samo bierne oczekiwanie przez pracownika na wezwanie przez pracodawcę do wykonywania pracy nie oznacza gotowości do pracy w rozumieniu art. 81 § 1 k.p., gdy takiego zachowania pracownika nie usprawiedliwiają okoliczności sprawy (wyroki Sądu Najwyższego: z 23 października 2006 r., I PK 110/06, LEX nr 207175; z 25 października 2016 r., I PK 255/15, LEX nr 2155205). Przesłankami gotowości do świadczenia pracy w rozumieniu art. 81 § 1 k.p. są: zamiar wykonywania pracy, pozostawanie w dyspozycji pracodawcy, faktyczna (prawna) możliwość wykonywania pracy oraz uzewnętrznienie wyrazu woli świadczenia pracy (wyroki Sądu Najwyższego: z 12 października 2017 r., II PK 257/16, LEX nr 2401824; z 4 października 2007 r., I PK 126/07, OSNP 2008 nr 23-24, poz. 348; z 2 września 2003 r., I PK 345/02, OSNP

2004 nr 18, poz. 308). Przy dokonywaniu oceny zachowania należytej staranności pracowniczej wymaganej i koniecznej do nabycia wynagrodzenia z tytułu gotowości do pracy (art. 81 § 1 k.p.) pracownik powinien aktywnie manifestować pozostawanie w stanie permanentnej (stałej) gotowości do natychmiastowego podjęcia i świadczenia pracy w uzgodnionym miejscu, czasie i rozmiarze pracy, co wymaga co najmniej systematycznego lub periodycznego powiadamiania pracodawcy o miejscu przebywania i sposobach wezwania pracownika do świadczenia pracy w formach dostatecznie informujących pracodawcę o stanie gotowości do pracy, co najmniej przez comiesięczne żądanie wypłaty wynagrodzenia z tytułu gotowości do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 14 października 2013 r., II PK 16/13, LEX nr 1409527). Oznacza to, iż jednorazowe zgłoszenie gotowości do pracy nie może być uznane za wystarczające wówczas, gdy pracownik dochodzi na podstawie art. 81 § 1 k.p. wynagrodzenia za dłuższy okres czasu (wyrok Sądu Najwyższego z 4 października 2007 r., I PK 126/07, OSNP 2008 nr 23-24, poz. 348). Samo więc zgłoszenie powództwa nie może zostać uznane za wystarczającą przesłankę gotowości do świadczenia pracy w rozumieniu art. 81 § 1 k.p. (wyrok Sądu Najwyższego z 25 października 2016 r., I PK 255/15, LEX nr 2155205). Dowodzi ono bowiem jedynie zamiaru podjęcia pracy po uzyskaniu pozytywnego orzeczenia sądu i nie jest równoznaczny z istnieniem gotowości w okresie objętym sporem. Należy bowiem odróżnić przesłanki uzyskania wynagrodzenia za czas gotowości do pracy w rozumieniu art. 81 § 1 k.p. od przesłanek ustalenia, że pracownika wiąże z pracodawcą umowa o pracę na czas nieokreślony, lub przesłanek przywrócenia go do pracy (wyroki Sądu Najwyższego: z 19 maja 2004 r., I PK 486/03, LEX nr 585700; z 12 października 2007 r., I PK 117/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 314; z 20 listopada 2007 r., II PK 80/07, LEX nr 863970; z 13 grudnia 2007 r., I PK 149/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 35).

Powyższe rozważania odnoszą się bezpośrednio do okoliczności niniejszej sprawy. Jak bowiem wynika z ustaleń faktycznych powódka w sposób bierny oczekiwała na wezwanie jej przez pracodawcę do wykonywania pracy. Powódka w żaden sposób nie wykazała także gotowości do rozwiązania stosunku pracy, łączącego ją ze Starostwem Powiatowym w P. Co więcej początkowo powódka

wniosła jedynie o ustalenie istnienia stosunku pracy w okresie trwania umowy zlecenia, czyli od 13 stycznia 2011 r. do 15 kwietnia 2011 r. Nie dochodziła natomiast wynagrodzenia za gotowość do pracy, ani nie wywodziła, że pozwany nie dopuszcza jej do świadczenia pracy. Dowodzi to zatem jedynie zamiaru podjęcia pracy po uzyskaniu pozytywnego orzeczenia sądu i nie jest równoznaczne z istnieniem gotowości do podjęcia pracy. W tych okolicznościach Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do merytorycznego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.